

JOB

EEN POETISCHE PARAFRASE

Henk Fonteyn

**Foto omslag: Käte Kollwitz, Treurend Ouderpaar
Beeldengroep op Duitse ereveld in het Vlaamse Vladslo**

Ten geleide:

Hoe kan het, dat het de kwaden vaak zo goed gaat? Of liever andersom: hoe kan het dat goede mensen door het kwaad getroffen worden? Natuurlijk, er zijn soms rationele verklaringen. *Collateral damage*, toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plaats. Genetisch bepaald. Statistisch voorspelbaar. Maar voor wie gelooft dat we niet in Platland leven, dat de aarde vervuld is van goddelijk geduld en goddelijk beleid (Willem Barnard), is het kwaad een raadsel. Een bitter raadsel. Waarvoor geen verklaring bestaat. Goedbedoelde pogingen om God vrij te pleiten door de mens als schuldig af te schilderen, smaken als gal. Maar God als slaande tiran, als sadistisch regisseur, of als machteloos toeschouwer neerzetten is ook geen optie. God en het lijden onder de hemel...het blijft een vraagteken tot Pasen en Pinksteren op één dag zullen vallen. Altijd zijn mensen ermee bezig geweest. En een van de mooiste voorbeelden van die menselijke worsteling vormt het Bijbelboek Job. Zelfs de satan, aanklager, mensenhater, gelukverwoester, wordt opgevoerd. Waarmee nog geen vraag beantwoord is, maar spannend is het wel!

Ik heb geprobeerd, het verhaal poëtisch te parafraseren. En stiekem hoop ik nog altijd dat die teksten nog eens op muziek gezet zullen worden. Zodat er materiaal ontstaat voor een muzikaal drama, een levenslied dat veel mensen zullen herkennen. Waarin het erom gaat, jezelf niet omlaag te halen, geen goedkope antwoorden te slikken, zelfs niet als ze vroom klinken. Desnoods een gebalde vuist naar boven te steken. Maar niet opgeven! God niet loslaten! 'En toch' blijven zeggen. Blijven hopen dat alleen liefde ons bestaan draagt.

Henk Fonteyn, januari 2014

h.fonteyn@kpnplanet.nl

Job,
vriend van God
en mens van alle tijden

Uit de Bijbel, het eerste hoofdstuk:

Eens leefde er in Us een onberispelijk en rechtschapen man die Job heette; hij vreesde God en hield zich ver van het kwaad. Hij had zeven zonen en drie dochters en hij bezat zeventuizend stuks kleinvee, drieduizend kamelen, vijfhonderd span runderen, vijfhonderd ezelinnen, en zeer veel dienaren: hij was de rijkste man van heel het Oosten. Zijn zonen waren gewend om de beurt een dag feest te geven, ieder in zijn eigen huis; ook hun drie zusters nodigden zij uit op die maaltijden. Als ieder aan de beurt was geweest, riep Job hen bij zich om hen te heiligen; vroeg in de ochtend bracht hij dan een brandoffer voor ieder van hen. ‘Want’, zei hij, ‘misschien hebben mijn zonen gezondigd en hebben zij God in hun hart vervloekt.’ Dit was zijn vaste gewoonte.

De eerste beproeving

Op de dag dat de hemelingen gewoonlijk hun opwachting maken bij de HEER, kwam ook de satan met hen mee. En de HEER zei tegen de satan: ‘Waar bent u overal geweest?’ ‘Ik heb rondgezworven over de aarde’, antwoordde de satan. ‘Wel,’ vroeg de HEER, ‘hebt u ook gelet op Job, mijn dienaar? Op aarde is er geen tweede zoals hij; onberispelijk, rechtschapen, hij vreest God en houdt zich ver van het kwaad.’ De satan antwoordde: ‘Hij vreest God niet voor niets! U hebt immers hem zelf, zijn familie en heel zijn bezit aan alle kanten omgeven en beschermd, U zegent alles wat hij onderneemt, en in het land grijpt zijn bezit steeds verder om zich heen. Maar pak hem eens aan, tref hem in alles wat hij heeft: wedden dat hij U vervloekt in uw gezicht.’ Toen zei de HEER tegen de satan: ‘Goed, alles wat hij heeft is in uw hand, alleen van hem zelf moet u afblijven.’ En de satan verliet de vergadering.